

Neděle 25.3.2012 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Neh 1,1-4.5-11 „Na cestě k obnově“

Království a říše přicházejí a odcházejí. Ministři přicházejí a odcházejí. Tak to vidíme na příběhu ze starověku a tak se to v různých obměnách opakuje i v době naší. Boží dílo zůstává. Uprostřed dějin starověké perské říše se odehrává pohnutý příběh muže, který se jmenoval *Nehemjáš*. Byl to potomek judských exulantů, který se ve vyhnanství v cizí zemi dostal až na místo královského poradce a důvěrníka. Nehemjáš je jedním z těch židů, kteří nevyužili možnosti se vrátit do vlasti svých otců. V daleké cizině se už narodil, tam se taky zabydlel. Přesto se neodrodil svému národu a nezapomněl na svého Boha. To se ukazuje v situaci, kdy Pán Bůh hledá pro obnovu Jeruzaléma „vůdce“. Tehdy přichází Nehemjášova chvíle a tento významný muž je připraven pomoci svým souvěrcům v dalekém Jeruzalémě.

1. Srdce pro Boží dílo ... a jak se to projevuje

Začátek Nehemjášovy knihy nám dovoluje nahlédnout do Nehemjášova srdce i do způsobů Božího jednání. Když si Pán Bůh někoho vybere pro nějaký úkol, tak ho nejdříve k němu připravuje. V Bibli to můžeme pozorovat u Mojžíše, Jozueho, Samuele, Davida nebo dalších osobností biblických dějin. Také na Nehemjášovi. Pán Bůh mu dává nejdříve prožít *odpovědnost za Boží dílo*. Jak se to stalo? Když tehdy dávno Nehemjáš přijal v zimním královském sídle Šúšanu posly z dalekého Judska a vyslechl si jejich vyprávění, hluboce ho to zasáhlo! Zpráva o bídě, trápení a pokoření judských ho nejen dojala, ale přímo rozplakala. Když pláče žena, není to tak neobvyklé. Ovšem když se rozpláče muž, to už je vážné, to už se něco děje. Nehemjáše trápí trápení jeho spolubratrů. Je to velký dar, když má národ, církev nebo křesťanský sbor takové osobnosti, které se nestydí zaplatkat nad jeho bídou. Na Nehemjášovi vidíme, že odpovědnost je břemeno, které sami neuneseme. Proto nám Pán Bůh dává modlitbu, abychom mohli svá břemena složit u Jeho nohou. Nehemjáš se trápí, pláče, postí i modlí. To je postoj, který patří k víře a který vyhlížíme zvláště u těch, kteří stojí v čele. Je dobré, když je to vidět na kazateli, když to podobně prožívají starší sboru. Ovšem Pán Bůh může dát prožít odpovědnost za své dílo i dalším věřícím ve sboru... Je v tom naděje pro každý křesťanský sbor, když má věřící, kteří zápasí o obnovu u sebe i ve sboru.

2. Bůh je věrný ... a k čemu nás vede

Naše modlitby jsou do značné míry odrazem naší víry. Když se modlíme, mluvíme se svým Bohem tak, jak Ho známe, jak si Ho představujeme. V Nehemjášově modlitbě slyšíme projevy pokory a úcty k Bohu. Nehemjáš ví, že Pán Bůh je na nebi, člověk na zemi. Pravá víra i pravá modlitba se rodí z vědomí vlastní nehodnosti a nedostatečnosti. Nehemjáš pokorně uznává, že Bůh je veliký a svatý. Jedním dechem se dovolává také Božího milosrdenství. *Pán Bůh zachovává smlouvu a je věrný*. To je moc důležité, protože to znamená, že se smilovává nad lidmi i tehdy, když jsou neposlušní a nevěrní (2Tm 2,13). V tom je naděje pro Jeruzalém v době Nehemjášově i pro nás dnes. – Povrchnímu pozorovateli by se mohlo zdát, že neštěstí Jeruzaléma zavinili nepřátelé. Nehemjáš si ovšem nestěžuje Pánu Bohu na zlé pohany, nýbrž mluví s Ním o neposlušnosti a hříchu vlastního národa! Pán Bůh mu dává poznat, že Židé si mohou za své neštěstí sami. Asi tomu úplně nerozumíme a ani nám to není blízké. Ovšem pro duchovní práci je takový pohled naprosto klíčový! Pokud se máme jako sbor, jako církev někam posunout, nemůžeme si své chyby ani omlouvat, ani zlehčovat. Potřebujeme vidět své vlastní viny i selhání a omyly předchozích generací. Potřebujeme vyjít z různých

myšlenkových schémat, opouštět zaběhnuté způsoby a vracet se k biblickým principům, pokud jsme je opustili. Občas mluvíme o potřebě obnovy i u nás, ale mám dojem, že ta myšlenka nikoho moc nevzrušuje. Přesto jsem přesvědčen, že neexistuje pro Kristovu církev lepší cesta než právě cesta pokání, návratů a obnovy. Mám za to, že situace našeho sboru není tak tristní jako situace judské církve kdysi. Nemyslím si, že je to přímo k pláči, jak to vidíme v době Nehemjášově. Máme být za co vděční. Pán Bůh nám pomáhá a žehná. Neměli bychom na druhé straně zavírat oči před tím, co příliš připomíná staré poměry. Dovolme Pánu Ježíši, aby nás ze starých věcí vysvobodil.

Nehemjáš ve své situaci neuvažuje jako vysoce postavený pracovník perského krále, nýbrž jako Boží člověk a kněz. Staví se do jedné řady s těmi, kteří tu žili dávno před ním. Trápí se nad tím, jak se Boží lidé různým způsobem vzdálili svému Bohu. Tím, jak Nehemjáš prožívá svou odpovědnost, připomíná nám Pána Ježíše Krista, který se ztotožnil s hříchy druhých. On vzal na sebe lidské viny, selhání a dluhy a nechal se za ně potrestat. Na tomto principu zástupné oběti založil Pán Bůh nabídku své záchrany a spásy lidí. Nehemjáš vyznává před Bohem hříchy svého národa a v modlitbě rozmotává složitý propletenec minulých selhání. Nehemjáš ví, že pokání otevírá budoucnost. Ví, že Pán Bůh je jedinou nadějí své církve. Potřebujeme to vědět i my.

3. Bůh je milostivý ... a co z toho vyplývá

Nehemjáš vyznává hříchy, ale zároveň prosí o milost. Pán Bůh je připraven napravovat nevěru a neposlušnost věřících *odpuštěním*. To je součást biblického poselství, základ evangelia, naděje pro Izrael kdysi i naděje pro celý svět dnes. Svatý a spravedlivý Bůh pro smrt svého Syna Ježíše Krista odpouští lidské hříchy a dává lidem možnost nového začátku. Z toho těží nejen ti, kdo se rozhodují pro Krista nově, ale také všichni křesťané, kteří z Božího odpuštění a Boží milosti žijí každý den od rána do večera! – Z Nehemjášovy modlitby slyšíme, kdo a jaký je Bůh. Každý, kdo věří v Ježíše Krista, může osobně poznat něco z Boží svatosti, spravedlnosti i dobroty. Náš Bůh je nebeský Otec, který nás miluje a kterému na nás záleží. Chce, abychom Ho znali stále více a lépe. Přeje si, abychom rozuměli Jeho vůli a podle ní žili.

V této chvíli myslím také na nové staršovstvo. Úkol starších sboru vyžaduje, aby znali svého Pána pokud možno co nejlépe. Sbor si volí starší proto, aby šli vepředu a ukazovali mu cestu. Starší sboru mají mít takového *nehemjášovského* ducha. Na jejich postojích a v jejich životech má být vidět, že jim na sboru záleží, že ho zastupují a hájí před Bohem, že za něj bojují na modlitbách. Tak tomu vždycky nebylo a není... Potřebujeme se vracet k biblickým principům služby a práce v církvi. K tomu patří nejen nehemjášovské, ale přímo *kristovské smýšlení*: neuvažovat zákonicky, přijímat druhé bez předsudků, nekádrovat je, milovat, odpouštět.... Zvu vás, milí přátelé, na tuto cestu obnovy srdce a života podle Krista. Kristův kříž je soudem nad každou pýchou, tvrdostí, neláskou, sobectvím a soběstředností. Hledejme v pokoře Boží milost a blízkost a Pán Bůh na naše pokání a modlitby odpoví. Svým odpuštěním a novým požehnáním.

Bronislav Kaleta